

Novac și corbul

Vasile Alecsandri

Fost-a, cică, un Novac,
Un Novac, Baba Novac,
Un viteaz de-al lui Mihai
Ce sărea pe șapte cai
De striga Craiova vai!
El un fecioraș avea
Și tot astfel îi zicea:
„Fecioraș, Gruiuțul meu!
Ascultă de ce-ți zic eu,
Să nu cazi la Vreun loc rău,
La loc rău și mult departe
În neagra străinătate.
Dacă sorții te-or purta
Țările de-a vântura
Și-n Stambul de a intra,
Tu de asta nu uita:
Vamă dreaptă să plătești,
Armele să-ți oțelești,
Hainele să-ți primenești
Ca să pari un biet sărac,
Să nu semeni a Novac,
Că nu-i turcilor pe plac.”
Grue-n Țarigrad intra,
Vamă dreaptă el nu da,
De haine nu se schimba,
Ci pe ulițe se plimba
Tot în haine novăcești
Cum e drag ca să-l privești!
Turcii toți cât îl zăreau,
Între dâșii se grăiau:
„Ista-i Gruia lui Novac,
Lui Novac Cara-Iflac!”
Și pe loc ei s-adunau,
Și de Grue s-aninau,
Și cu Grue se luptau
Și pe Grue mi-l legau
Cu trei funii de mătase,
Din ele să nu mai iasă!
Dar când Grue se-ntindea,
Două funii se rupea,
Numai una rămânea,
Una lungă noduroasă,
Cât un braț voinic de groasă!

Turcii iute-l cuprindeau
Și-ntr-un beci îl închideau,
Lumea să n-o mai privească,
Soare să nu mai zărească!

II

Grue zace la-nchisoare
De trei ani lipsiți de soare
Și prin gratii lung privește
Cerul care strălucește
Și de dânsul nu-ngrijește!
Dor cumplit inima-i seacă,
Plâns de jale mi-l îneacă,
Când zărește despre soare
Cârduri, cârduri de cocoare,
Călătoare zburătoare
Și de el nepăsătoare.
Iată, mări, cum plângea
Că departe, sus zărea
Un corb negru, corbișor
Ce zbura încetișor
Și din aripi tot bătea
Și cu jale croncănea.
Iar Grue se amăra
Și din gură-amar zicea:
„Căci n-am durdă, pui de corb,
Zilele să ți le sorb!
Ce tot țiți și croncănești,
Ori de mine te gătești?”
Corbul se apropia,
Pe fereastră se punea
Și din pliscu-i răspundea:
„Grușor, drăguțul meu!
Ce mă blestemi așa rău
Când umblu de rândul tău?”
„Ale! corbe, corbișor,
De vrei tu să-mi faci pe dor,
Ține inelușul meu
Și du-l unde voiesc eu,
În munții Catrinului,
În pădurea Pinului
La condacul lui Novac,
Lui Novac, Baba-Novac.
Și mă jur că de-oi scăpa,
Pe tine te-oi adăpa
Nu cu sânge păsăresc,
Dar cu sânge păgânesc!”

Corbul vesel croncănea,
Inelul în plisc puneă,
Aripile-și întindea,
Și pe cer el se zărea,
Întâi ca un porumbaș,
Apoi ca un lăstunaș,
Apoi ca un bondăraș
Și-n zare dacă-ajungea,
El din zare se ștergea.

III

În munții Catrinului,
În pădurea Pinului
Odihnea Baba-Novac
La umbra unui copac,
Și prin vis el tot vedea
Pe feciorul său Gruia.
Iată-un corb că se ivea
Și pe-o creangă se puneă
Chiar deasupra capului,
Capului Novacului:
Corbulețul ușurel
Avea-n pliscu-i un inel
Care jos cădea din el
Chiar în barba lui Novac,
Lui Novac, Baba-Novac.
Adormitul se trezea,
Și inelul cât vedea,
Scotea haine novăcești,
De puneă călugărești,
Scotea cuca de Novac
Și puneă un comănac,
Și-ncăleca voinicește,
Și purcedea vulturește,
Cu desagi, cu buzdugele
Pline de mahmudele.
El mergea și iar mergea,
În Țarigrad ajungea,
La divan că se ducea
Și din gură-așa zicea:
„Auzit-am, auzit
De-un voinic ce mi-ați robit,
Iată-mă-s că am sosit
Să vi-l plătesc îndoit”.
El desagii deșerta,
Turcii toți năvală da,
Și pe jos se tăvălea,

Unul pe-altul se-mpingea.
Iar Novac că alerga,
Pe Grue mi-l dezlega,
Un paloș în mână-i da
Și din gură cuvânta:
„Bate tu marginile,
Eu să bat mijloacele,
Că le știu soroacele.”
El tăia la turci, tăia
Până ce bine ostenea,
Apoi iute purcedea
Amândoi de se ducea
În codrii Catrinului,
În pădurea Pinului,
Unde corbii locuiesc
Și ca frunza se-nmulțesc
Și bine hălăduiesc!